

РЕШЕНИЕ

№ 74

гр. Враца, 21.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА в публично заседание на тринадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Евгения Г. Симеонова

при участието на секретаря Галя Цв. И.а
като разгледа докладваното от Евгения Г. Симеонова Търговско дело № 20221400900033 по описа за 2022 година

Производството е образувано по *искова молба вх.№ 258/13.01.2022 г.* на И. М. И., ЕГН *****, с адрес:с.***, обл.Враца, подадена чрез пълномощника му адв.Й. Д., с която е предявен осъдителен иск против Гаранционен фонд, гр.***, за сумата 35 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, претърпени вследствие на ПТП, настъпило на 17.12.2020 г. и причинено от неидентифициран автомобил. Претендира се присъждане на законната лихва върху тази сума, считано от 12.11.2021 г. – датата на поставения отказ от страна на ответника за изплащане на обезщетението, както и направените по делото разноски.

В исковата молба се твърди, че на 17.12.2020 г., около 09:30 часа, по път III-306, с посока на движението от с.***, обл.Враца към гр.Оряхово, ищецът И. М. е управлявал собствения си лек автомобил марка "Деу", модел "Нексия", като заедно с него в автомобила е пътувала и К. А. И.. На влизане в гр.Оряхово, пред двора на бившето ДАП-Оряхово, автомобилът е изгаснал, поради липса на гориво, и се е установил в покой в края на дясната лента на пътя. След около десетина минути е спрял лек автомобил с неустановена марка, регистрационен номер и водач, който се е съгласил да окаже помощ на ищеца. Неустановеният автомобил е спрял пред автомобила на ищеца на разстояние около 2,5-3,0 метра, попадащо в обхвата на буксирното въже, с намерение да издърпа л.а. "Деу" до близката бензиностанция. Твърди се, че И. И. е закачил единия край на въжето за буксира на неустановения л.а. и държейки в ръка другия му край се е насочил към предната част на своя автомобил, след което е приклепнал и се е опитал да го прикачи към своя автомобил. В този момент неустановеният л.а. внезапно е тръгнал, вследствие на което въжето се е оплело около лявата ръка на ищеца, който бил повлечен и паднал на лявата си страна, при което е започнал да вика. Водачът на

неизвестния автомобил слязъл и като видял какво е направил е откачил теглещото въже от автомобила си и е избягал.

Посочва се, че малко след настъпването на инцидента, преминал друг л.а., чийто водач оказал помощ на И. М. и изтеглил аварирания автомобил до близката бензиностанция. След като заредил гориво, ищецът се върнал обратно в с.*** и потърсил личния си лекар, тъй като изпитвал силни болки в лявата си ръка. Твърди се, че след извършен преглед, личният лекар преценил, че ръката е счупена и насочил ищеца към болнично заведение в гр.Кнежа, където след направена рентгенография е била установена фрактура на лявата ръка. На следващия ден, поради засилващите се болки, ищецът е постъпил в ПЧМБАЛ-Враца, където му е била направена операция на ръката.

Ищецът сочи, че първоначално не е уведомил органите на реда, поради влошеното си здравословно състояние и невъзможност за самостоятелно предвижване, но впоследствие е подал сигнал до Районна прокуратура-Оряхово и е образувано ДП № 89/2021 г. по описа на РУ-Оряхово, пр.пр.№ 1631/2021 г. по описа на РП-Враца, ТО-Оряхово, но производството е спряно, поради неразкрИ.е на извършителя.

Твърди се, че вследствие на описаното ПТП ищецът е получил следните травматични увреждания: 1. Средна телесна повреда, представляваща фрактура на горния край на лява лакътна кост, с изкълчване на главичката на същата – разстройство на здравето, причинило физически болки, страдания и ограничения на движенията на ляв горен крайник за период по-дълъг от 30 дни; 2. Множество охлузвания и кръвонасядания по цялото тяло – разстройство на здравето, причинило физически болки и страдания. Посочва се, че след настъпването на ПТП, ищецът е постъпил в "Първа частна МБАЛ Враца", където е приет за лечение в периода от 17.12.2020 г. до 20.12.2020 г. При приемането ищецът е изпитвал непоносими болки в левия горен крайник, който е бил видимо оточен и деформиран. След извършени изследвания и рентгенография е установена посочената фрактура и е веднага е приложено медикаментозно лечение. На 18.12.2020 г. е извършена оперативна интервенция за фиксация на фрактурата, при която са поставени метални импланти.

В исковата молба се твърди, че ищецът е търпял силни физически болки и страдания няколко месеца след това, като е изпитвал остра до непоносима болка в лявата си ръка и лявото си рамо, което го е поставило в невъзможност да извършва физически действия със същата. Самообслужването му също е било изключително затруднено и се е налагало да разчита на помощта на своите близки дори и за елементарните си потребности. Посочва се, че дълго време след настъпване на ПТП, е приемал обезболяващи и противовъзпалителни медикаменти, чувствал е болезнено и изтръпнало цялото си тяло, страдал е от липса на енергия, чувствал е постоянна умора и отпадналост. Соци се също, че острите болки, чувството за скованост и силно ограничените до невъзможни движения са създали чувство на безполезност у ищеца. Твърди се, че към настоящия момент той все още не е напълно възстановен – движенията в лявата му ръка са затруднени и болезнени, търпи болки при промяна на метеорологичните условия, които налагат прием на медикаменти.

Ищецът счита, че всички посочени физически болки и страдания, неудобства и затруднения, които е търпял и продължава да търпи,

представляват неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от ПТП на 17.12.2020 г. и с оглед на справедливостта следва да бъдат репарирани. Според изложеното в исковата молба, тъй като инцидентът е причинен от неидентифициран автомобил, то на основание чл.557, ал.1, т.1 КЗ пасивно легитимиран да отговаря по претенцията за възстановяване на вредите е Гаранционен фонд, поради което с искане вх.№ 14-01-423/26.08.2021 г. е предявена доброволна покана до ответника за заплащане на обезщетение и е образувана щета № 21210179/26.08.2021 г. С писмо изх.№ 24-01-432/31.08.2021 г. ГФ е поискал представяне на допълнителни документи от воденото досъдебно производство, с които обаче ищецът не е разполагал към този момент. С писмо изх.№ 24-01-432/12.11.2021 г. ГФ е отказал да заплати застрахователно обезщетение, поради което за ищеца е налице правен интерес от предявяване на настоящия иск. Посочва се, че сума в размер на 35 000 лв. би могла в известна степен да обезщети претърпените от ищеца неимуществени вреди, както и че върху тази сума се дължи лихва за забава на основание чл.496 вр. чл.409 КЗ вр. чл.84, ал.3 ЗЗД, считано от датата на постановения отказ до датата на изплащане на обезщетението.

В срока по чл.367, ал.1 ГПК е постъпил *отговор вх.№ 1527/10.03.2022 г.*, в който ответникът ГФ оспорва предявения иск по основание и размер. Навежда доводи, че вече е бил сезиран с искане за заплащане на обезщетение, но е постановил отказ, тъй като не са били представени никакви доказателства за установяване основанието и размера на претендираните вреди. Ответникът счита, че и в исковото производство липсват доказателства, установяващи механизма, причините и обстоятелствата, при които е настъпило събитието, както и поведението на участниците в него. Оспорва изцяло твърдения от ищеца механизъм на настъпване на ПТП, като сочи, че предоставените от Ивайло И. доказателства нямат качеството на официални свидетелстващи документи и нямат материална доказателствена сила за съда. Навежда доводи, че ищецът носи тежестта за доказване механизма на ПТП, поради което следва да ангажира и други доказателства за настъпване на ПТП.

Ответникът заявява, че размерът на предявения иск е силно завишен и не отговаря на съществуващите в страната икономически условия, стандарт на живот и съдебната практика, в която е разяснено понятието "справедливост" по смисъла на чл.52 ЗЗД. Развива съображения, че обезщетяването се търси от ГФ, чието създаване има за цел да не бъдат напълно лишени от застрахователно обезщетение увредени лица в случаите, в които няма основания за изплащане на такова по договорно отношение със застраховател. Посочва, че съгласно чл.558, ал.1 КЗ размерът на обезщетението, изплащано от ГФ, не може да надхвърля размера на минималната застрахователна сума по задължителните застраховки, определени за годината, в която е настъпило ПТП. По този начин посочените в чл.492 КЗ лимити се явяват за ГФ максимални, в рамките на които конкретният размер би бил съобразен с доказателствата, принципа на справедливостта, установените в страната икономически условия и стандарт на живот и трайната съдебна практика. Промените в лимитите на отговорността отразяват договорното задължение на държавата ни като страна-членка на ЕС по хармонизиране на вътрешното право с общностното по отношение на правни норми от директиви на ЕС. Те не отразяват

изменение на важни икономически критерии като минимална работна заплата, трудова заетост и покупателна способност на българското население, поради което ВКС взема становище за значението на лимитите наред с всички други критерии при определяне на справедливи обезщетения във всеки спор.

С отговора на исковата молба се оспорва и началния момент на законната лихва, като се твърди, че забавата настъпва от датата на предявяването на иска в съда.

Ответникът прави и възражение за съпричиняване от страна на ищеца в размер на поне 50%, тъй като същият не е съгласувал предварително с водача на теглещия автомобил сигнали за взаимно разбиране по време на движение или спиране, съгласно чл.83 ЗДвП, поради което не е възприел опасността от потеглящия автомобил и не е предприел действия по закрепване меката връзка, без да се е убедил, че теглещият автомобил е в покой и може да извърши закрепването безопасно.

В отговора се прави искане за отхвърляне на предявения иск и присъждане на направените по делото разноски, в т.ч. и юрисконсултско възнаграждение в размер на 450,00 лв.

В срока по чл.372, ал.1 ГПК е подадена *допълнителна искова молба* вх. № 2777/12.05.2022 г., в която ищецът И. М. И., чрез пълномощника си адв.Й. Д., изразява становище за неоснователност на направеното от ответника оспорване на механизма на ПТП, като изтъква, че с исковата молба са направени съответните доказателствени искания, с които ще бъде доказано наличието на противоправното поведение на водача на неидентифицирания автомобил, неимуществените вреди, както и причинно-следствената връзка между тях. Намира за бланкетно направеното оспорване на размера на исковата претенция, тъй като исканото обезщетение не е прекомерно, а е съобразено с принципа за справедливост, с претърпените болки и страдания, затрудненията в ежедневието, периода на лечение и възстановяване, както и със съдебната практика по сходни дела.

В допълнителната искова молба се развиват съображения и за неоснователност на възражението на ответника относно началната дата, от която се дължи лихва за забава, като отново де сочи, че съобразно чл.496, ал.3 КЗ ответникът е изпаднал в забава от датата на постановяване на отказа – 12.11.2021 год.

Изразява се становище и за неоснователност на възражението за съпричиняване, като се твърди, че с поведението си ищецът не е допринесъл за настъпването на вредоносния резултат. Навеждат се доводи, че подобно възражение би имало стойност и би било евентуално основателно, ако в процеса на теглене на двете МПС, единият водач извърши несъгласувано действие, което да доведе до увреждане на вещь и/или човек, а в случая настъпването на ПТП е обусловено от субективните действия на водача на неизвестния автомобил, който внезапно е потеглил.

В срока по чл.373, ал.1, ГПК – на 31.05.2022 г. е постъпил *допълнителен отговор* вх. № 3192/01.06.2022 г., в който ответникът ГФ заявява, че поддържа изцяло депозирания първоначален отговор, направените с него оспорвания и искания, както и възражението си за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищеца.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства и са допуснати и изслушани съдебна авто-техническа експертиза /САТЕ/ и съдебно-

медицинска експертиза /СМЕ/.

След като обсъди събраните доказателства, поотделно и в тяхната пълнота, във връзка с твърденията и доводите на страните, настоящият съдебен състав приема за установена следната фактическа обстановка:

В показанията си свидетелката К. И., която е съседка на ищеца И. И., посочва, че на 17.12.2021 г. го е помолила да я закара с автомобила си от с.*** до гр.Оряхово. На влизане в гр.Оряхово, в района на ДАП, колата е започнала да прекъсва, поради което ищецът е отбил и е спрял вдясно на пътното платно, за да не пречи на движението. Свидетелката посочва, че И. И. е казал, че е свършило горивото, след което е слязъл от колата, като й е казал тя да остане да изчака вътре в колата. В показанията си твърди, че ищецът е спрял друга кола, за да помоли да ги издърпа до бензиностанцията и да заредят гориво. К. И. заявява, че не си спомня точно къде е била спряла тази кола и не е видяла точно какво се е случило, тъй като по това време е говорила по телефона, но след около 5 минути е надникнала и е видяла, че другата кола тръгва доста бързо. В този момент е чула, че ищецът вика, поради което е излязла от колата и го е видяла да лежи на земята пред колата. Казал й е, че има проблем с ръката. Тя му е помогнала да се изправи и да се качи в колата. Обяснил й е, че колата, която е била спряла, за да го изтегли с въже, е потеглила, без да изчака да бъде закачено въжето. През това време са минали други хора, които са ги издърпали до бензиностанцията и след като са заредили гориво са се прибрали на село, като ищецът е шофирал само с дясната ръка, тъй като е изпитвал силни болки в лявата ръка.

Съдът намира, че показанията на свидетелката К. И., макар и твърде схематични, следва да бъдат кредитирани (с изключение на посочената година, през която се е случило произшествието), тъй като се подкрепят от събраните по делото писмени доказателства и по-конкретно от представената епикриза от Ортопедо-травматологично отделение при "Първа частна МБАЛ-Враца" ЕООД, гр.Враца. От този документ е видно, че И. М. И. е постъпил на лечение в болничното заведение на 17.12.2020 г. и е изписан на 20.12.2020 г. с диагноза "Фрактура монтеджия силистра. Счупване на горния край на лакътната кост.". При снемане на анамнезата е посочено, че постъпва по спешност за оперативно лечение по повод фрактура, получена при инцидент в деня на постъпването, когато лявата му предмишница е била прихваната и рязко усукана от въже при изтегляне на собствения му автомобил от друг автомобил, след което е почувствал остра болка и лявата предмишница се е деформирала в проксимална средна трета. След преглед на ортопед е насочен за оперативно лечение. От епикризата се установява, че при приемането е имал оток и видима деформация в проксимална средна трета на лява предмишница, както и спонтанна палпаторна и при опит за движение болка при натиск проекционно върху двете кости на лява предмишница с доловим костен хрус в зоната. При направената рьография е констатирано фрактура-луксацио на Монтеджия. В епикризата е отразено, че на 18.12.2020 г. е извършена оперативна интервенция, с наместване и метална фиксация на лакътната кост. Изписан е с добро общо състояние и без оплаквания.

По делото са представени и материали от пр.пр.№ 1631/2021 г. по описа на РП-Враца, от които се установява, че с постановление от 05.04.2021 г. по сигнал на настоящия ищец е било образувано досъдебно производство за това, че на 17.12.2020 г. около обяд в гр.Оряхово, обл.Враца, при бившето

ДАП, на И. М. И. е причинена средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на горния край на лакътна кост на лява ръка, състояние довело до трайно затруднение движението на горен ляв крайник, като увреждането е получено при рязко дърпане на въже – престъпление по чл.129, ал.2 вр.ал.1 НК. С Постановление от 23.08.2021 г. досъдебното производство е прекратено в частта, в която е образувано за престъпление по чл.129, ал.2 вр. ал.1 НК, поради несъставомерност на деянието по този текст, и е спряно в частта, в която се води за престъпление по чл.343, ал.1, б."б", т.2 вр. чл.342, ал.1 НК, поради неразкриване извършителя на престъплението.

В заключението на изслушаната по делото САТЕ е отразено, че въз основа на данните по делото може да бъде направен извод за следния механизъм на възникване на ПТП: На 17.12.2020 г. управляваният от ищеца И. М. И. лек автомобил марка "Деу Нексия", с рег.№ ВР***ВТ, е предприел пътуване от с.*** за гр.Оряхово. Навлизайки в града, пред бившето ДАП-Оряхово, двигателят на лекия автомобил е прекъснал няколко пъти и е угаснал, поради липса на гориво. Водачът е установил автомобила близо до десния край на платното за движение, извадил е буксирно въже от багажника и е останал в очакване някой да спре и да го изтегли до близката бензиностанция. След известно време е спрял лек автомобил с неизвестна марка и модел, от който непознат мъж му е предложил да му окаже нужната помощ. Неидентифицираният автомобил е спрял на около 3 метра пред лекия автомобил на ищеца. И. М. е свързал единия край на буксирното въже към задната част на неизвестния автомобил, след което е отишъл и е клекнал пред лекия автомобил "Деу Нексия", като е направил опит да закачи другия край на буксирното въже към него. В същото време водачът на неидентифицирания автомобил внезапно го е привел в движение напред, в резултат на което буксирното въже рязко се е опънало и е издърпало тялото на И. М., завъртайки го в посока обратна на въртенето на часовниковата стрелка. Ищецът е загубил равновесие и е паднал върху платното за движение, при което е притиснал и е наранил горния си ляв крайник. Извикал е силно, при което водачът на неидентифицирания автомобил е спрял, откачил е буксирното въже и е напуснал местопроизшествието в посока към центъра на гр.Оряхово. Вещото лице посочва, че от техническа гледна точка причина за настъпване на произшествието е внезапно привеждане в движение от водача на неидентифицирания автомобил, без да се е убедил, че действията по прикачване на двата автомобила с буксирно въже са завършени и водачът на лекия автомобил "Деу Нексия" се е качил в автомобила и е заел мястото си. В заключението е посочено, че ПТП е било предотвратимо от страна на ищеца в случай, че е използвал пътна помощ, или ако е бил уговорил с непознатия мъж начин на сигнализиране при възникнал проблем. Вещото лице счита, че при направения опит за теглене на лекия автомобил "Деу Нексия" е използвана мека връзка (въже), тъй като твърда връзка се използва само, когато автомобилът, който се тегли, е с установена техническа неизправност в спирачната система, кормилното управление и осветлението. Посочва, че няма конкретни данни за дължината на въжето и начина на закрепване, но обикновено буксирното въже е с дължина от 4 до 6 метра, като двата му края са приспособени за закачване към предната и задната част на двата автомобила.

За установяване вида и обема на претърпените неимуществени вреди

по делото са събрани гласни доказателства и е изслушана СМЕ.

От показанията на свидетелката Ц. В., която е доведена дъщеря на И. И. и живее с него в едно домакинство, се установява, че в деня на инцидента се е прибрала по-рано и е видяла, че ищецът седи в колата и плаче. Обяснил ѝ е, че си е счупил ръката и я е помолил да го откара до болницата в гр. Враца. Свидетелката го е закарала и след като са му направили снимка, лекарят е казал, че трябва да остане в болницата за операция. Тя се е върнала на село, за да му донесе необходимите вещи за болничния престой, а през това време той вече е бил настанен в отделението на системи. Според свидетелката, ищецът е престоял в болницата 6 дни. След операцията, ищецът се е прибрал у дома и по време на възстановяването си е имал нужда от непрекъснати грижи за преобличане, къпане, хранене. Според свидетелката, ищецът е лежал около 4 месеца и въобще не е можел да се обслужва сам, като през това време са го почиствали с мокри кърпи и сапунена вода или майка ѝ го е къпала в банята на специален стол, като е увивала ръката му със стреч фолио. В този период е изпитвал болки и ежедневно е вземал течен аналгин. Свидетелката посочва, че в момента ищецът може вече да се обслужва сам, но не е така подвижен като преди, ръката му все още се подува на мястото на операцията и в китката, а при рязка промяна на времето изпитва болки.

От заключението на изслушаната по делото СМЕ се установява, че ищецът е получил счупване на Монтеджия вляво (счупване на горния край на лява лакътна кост с изкълчване на главичката на същата), за което увреждане е претърпял оперативно ортопедично лечение. Според вещото лице е налице причинно-следствена връзка между описания механизъм на произшествието и причинените телесни увреждания на И. М. И.. По механизъм уврежданията отговарят да бъдат получени от удар върху твърд тъп предмет. Приложеното лечение е било оперативно и консервативно, като продължителността на оздравителния период е била около 5-6 месеца. В заключението е посочено, че при извършения преглед на ищеца към момента на изготвяне на експертизата не са налице остатъчни явления вследствие на получените при процесното ПТП травми и ищецът е напълно възстановен, като прогнозата за развитие на здравословното му състояние по отношение на травматичните увреждания е благоприятна.

И. М. И. е подал искане вх.№ 24-01-423/26.08.2021 г. до ГФ за образуване на щета и изплащане на сумата 40 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени вследствие ПТП на 17.12.2020 г. С писмо изх.№ 24-01-432/31.08.2021 г. ГФ е поискал да бъдат представени допълнителни доказателства, а с писмо изх.№ 24-01-432/12.11.2021 г. ГФ е отказал изплащане на обезщетение, тъй като не са представени тези доказателства.

При така възприетата фактическа обстановка, настоящият съдебен състав прави следните правни изводи:

Рамките на търсената от страната защита се определят с посочване на основанията /изложените в обстоятелствената част на исковата молба фактически твърдения/ и петитума на иска. Изхождайки от очертаните в исковата молба предмет на спора и вида на търсената спрямо него защита, съдът прави квалификация на спорното материално право като определя приложимата правна норма. Определянето на правната квалификация е задължение на сезирания съд и същият не е обвързан от поддържаното от

страната правно основание.

В конкретния случай в исковата молба се твърди, че от ищеца са претърпени неимуществени вреди вследствие на телесни увреждания, причинени на територията на РБ от МПС, което е напуснало местопроизшествието и не е било установено (неидентифицирано МПС). При така въведените фактически основания, съдът намира, че правното основание на предявения иск е чл.557, ал.1, т.1 вр. чл.519, ал.1, т.1 КЗ.

За уважаването на този иск следва да бъде установено наличието на увреждане, настъпило на територията на Република България, причинено от неидентифицирано моторно превозно средство, противоправното поведение и вината на водача на неидентифицираното моторно превозно средство, както и причинно-следствената връзка между деянието и причинените на ищеца неимуществени вреди от телесните увреждания. Доказателствената тежест се носи от ищеца в условията на пълно доказване. По правило това доказване се извършва с преки доказателства, които установяват пряко релевантния юридически факт. В определени случаи обаче, когато страните не разполагат с преки доказателства, фактът може да бъде установен и с верига от косвени доказателства, стига при обсъждането им в тяхната взаимна връзка и при спазване на правилата на логиката да бъде изключена друга възможност, освен осъществяването на главния факт. Възможността за осъществяване на пълно доказване чрез косвени доказателства се приема както в правната теория / проф. Ж. С., Българско гражданско процесуално право, "С." 2000 г., стр. 260/, така и в практиката на ВКС по чл. 290 ГПК - Решение № 226/12.07.2011 г. по гр. д. № 921/2010 г. на ВКС, IV г. о., Решение № 31/09.03.2012 г. по гр. д. № 502/2011 г. на ВКС, III г. о., Решение № 198/10.08.2014 г. по гр. д. № 5252/14 г. на IV г. о. на ВКС; решение № 554/08.02.2012 г. по гр. д. № 1163/10 г. на IV г. о. на ВКС; и др.

В конкретния случай са събрани гласни доказателства чрез показанията на свидетелката К. И., която е присъствала по време на произшествието и е възприела следните факти: спирането на управлявания от ищеца лек автомобил, поради липса на гориво; слизането на И. от колата, за да потърси помощ за изтеглянето ѝ до бензиностанцията; спиране на друг автомобил и последващото му бързо потегляне; местоположението и състоянието на ищеца – паднал на земята пред автомобила си и със силни болки в лявата ръка; обясненията на ищеца, че колата, която е трябвало да ги изтегли до бензиностанцията, е потеглила, без да изчака да бъде закачено въжето. Действително свидетелката не установява да е възприела пряко и непосредствено посочената ѝ от ищеца причина, довела до падането му на земята, но съдът намира, че установените от нея обстоятелства са непосредствено свързани с този основен факт. Показанията ѝ следва да бъдат ценени и във връзка с друго косвено доказателство – епикризата от Ортопедо-травматологично отделение при "Първа частна МБАЛ-Враца" ЕООД, гр.Враца, от която се установява състоянието на увреждане на ищеца, изразяващо се в счупване на горния край на лакътната му кост на лявата ръка, и съобщените при приемането му в лечебното заведение причини, довели до това увреждане, а именно – че е претърпял инцидент в деня на постъпването (17.12.2020 г.), при който лявата му предмишница е била прихваната и рязко усукана от въже при изтегляне на собствения му автомобил от друг автомобил. От заключението на изслушаната по делото съдебно-медицинска

експертиза се установява, че по механизъм увреждането може да бъде причинено при така описания инцидент. При съвкупната преценка на тези доказателства, съдът намира, че тяхната взаимна връзка налага извод, че е доказано телесно увреждане на ищеца, което е настъпило на 17.12.2020 г. в гр.Оряхово, в района на бившето ДАП и е причинено от неидентифицирано МПС, което е напуснало местопроизшествието и не е установено.

При тези съображения, настоящият съдебен състав приема, че са налице предпоставките на чл.557, ал.1, т.1 КЗ за ангажиране отговорността на ответника Гаранционен фонд за репарирание на претърпените от ищеца неимуществени вреди – болки и страдания от претърпяното телесно увреждане.

Страните спорят и относно размера на дължимото обезщетение за неимуществените вреди.

Размерът на обезщетението за неимуществените вреди следва да бъде определен по справедливост /чл. 52 ЗЗД/, като се вземат предвид характера на причиненото телесно увреждане, начина по който пострадалият е реагирал и понесъл болките и страданията, продължителността на лечението и възстановителния период и всички други обстоятелства, даващи представа за интензитета и тежестта на увреждането в конкретния случай.

От събраните по делото доказателства се установи, че при ПТП е причинено счупването на лявата ръка на И. М. И.. По своята същност това нараняване представлява средна телесна повреда, тъй като е довело до трайно затруднение на движението на левия горен крайник на ищеца. От доказателствата по делото се установи, че на ищеца е извършена оперативна интервенция за наместване и фиксация на лакътната кост с метални плака и винтове. Престоят му в лечебно заведение е продължил 4 дни, а възстановителният период е бил нормален - около 4 месеца. Към момента на счупването И. е изпитвал много силни болки, установени от показанията на разпитаните свидетелки и от снетата анамнеза при постъпването му в лечебното заведение. В периода на възстановяване също е търпял болки и страдания, които са налагали медикаментозно лечение, но няма данни тези болки да са били много по-силни и интензивни от обичайните такива за този вид травми. От показанията на свидетелката Василева се установява, че и досега ищецът има болки при рязка промяна във времето. От заключението на СМЕ се установи, че към момента не са налице остатъчни явления вследствие на получените при ПТП травми и ищецът е напълно възстановен.

Увреждането му е причинило и неудобства и в битов план, тъй като през възстановителния период от около 4 месеца не е могъл да се обслужва сам и е бил зависим от грижите на близките си хора за всички ежедневни дейности – обличане, хранене, къпане и пр.

Настоящият съдебен състав намира, че справедливото обезщетение за посочените болки и страдания е в размер на 10 000 лв. В останалата част до пълния предявен размер от 35 000 лв. претенцията за неимуществени вреди е неоснователна и недоказана. На основание чл. 558, ал. 1 вр. чл. 497 от КЗ Гаранционният фонд носи отговорност и за обезщетение за забава, считано от датата на постановения отказ за изплащане на обезщетение – 12.11.2021 г.

Ответникът е направил и поддържа възражение за съпричиняване от страна на пострадалото лице.

Съгласно Решение № 206 от 12.03.2010г. по т.д.№ 35/09г. на ВКС,

ТК, II т.о., Решение № 98 от 24.06.2013г. по т.д. № 596/12г. на ВКС, ТК, II т.о., Решение № 16 от 04.02.2014г. по т.д. № 1858/13г. на ВКС, ТК, I т.о., Решение № 99 от 08.10.2013г. по т.д. № 44/2012г. на ВКС, ТК, II т.о., Решение № 54 от 22.05.2012г. по т.д. № 316/2011г. на ВКС, ТК, II т.о., Решение № 33 от 04.04.2012г. по т.д. № 172/2011г. на ВКС, ТК, II т.о. Решение №159 от 24.11.2010г. по т.д. № 1117/2009г. на II т.о. и др., постановени по реда на чл.290 от ГПК, за да бъде намалено на основание чл.51 ал.2 от ЗЗД дължимото обезщетение, приносят на пострадалия следва да бъде надлежно релевиран чрез защитно възражение пред първоинстанционния съд и да бъде доказан по категоричен начин при условията на пълно и главно доказване от страната, която го е въвела. Изводът за наличие на съпричиняване по смисъла на чл.51 ал.2 от ЗЗД не може да почива на предположения, а следва да се основава на доказани по несъмнен начин конкретни действия или бездействия на пострадалия, с които той обективно е способствал за вредоносния резултат, като е създал условия или е улеснил неговото настъпване. Принос за настъпване на увреждането е налице, когато пострадалото лице със своето поведение е създало предпоставки за настъпването на вредите или е допринесло за механизма на увреждането, като тежестта за установяване на тези обстоятелства е върху страната, която твърди, че е налице съпричиняване.

В конкретния случай, от събраните по делото доказателства, в т.ч. и от заключението на САТЕ, се установи, че както от страна на водача на неидентифицирания автомобил, така и от пострадалото лице И. М. И., е допуснато нарушение на разпоредбата на чл.83, ал.3 ЗДвП, според която водачите на теглещото и на тегленото моторно превозно средство са длъжни да съгласуват предварително помежду си сигнали за взаимно разбиране по време на движение. Ищецът не твърди, а и от събраните по делото доказателства не се установява, двамата водачи да са уговорили начини на сигнализиране и синхронизиране на действията им при закачване на теглещото въже, потегляне на теглещия автомобил при възникване на проблем, спиране и пр. Ето защо съдът приема, че произшествието е настъпило при вина и на двамата, поради което е налице 50% съпричиняване и определеният като справедлив размер на обезщетението за неимуществени вреди следва да бъде намален наполовина.

При това положение искът следва да бъде уважен до размер от 5 000 лв., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 12.11.2021 г. до окончателното ѝ изплащане.

По разностките:

При този изход на спора, на основание чл.38, ал.2 ЗА ответникът следва да бъде осъден да заплати на адвокат Й. Д. възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство на ищеца И. И. в размер на 580,00 лв., определено съгласно чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и съобразно уважената част от исковата претенция.

На основание чл.78, ал.1 ГПК ответникът ГФ следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата 91,43 лв., представляваща част от направените по делото разноски в общ размер от 640,00 лв. за вещи лица и свидетел, съразмерна на уважената част от исковата претенция.

На основание чл.78, ал.3 ГПК ищецът И. И. следва да бъде осъден да

заплати на ответника сумата 342,86 лв., представляваща част от направените по делото разноси в общ размер от 400,00 лв. за възнаграждения на вещи лица, съразмерна на отхвърлената част от исковата претенция.

Ищецът И. И. е освободен от заплащане на такси, поради което на основание чл.78, ал.6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на ОС-Враца дължащата се държавна такса в размер на 200,00 лв., съобразно уважената част от иска.

Водим от горното, Врачанският окръжен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл.557, ал.1, т.1 КЗ Гаранционен фонд, Булстат ***, с адрес: гр.***, **ДА ЗАПЛАТИ** на И. М. И., ЕГН *****, с адрес:с.***, обл.Враца, **сумата 5 000 лв.** /пет хиляди лева/, представляваща обезщетение за неимуществени вреди - болки и страдания, претърпени вследствие на ПТП, настъпило на 17.12.2020 г. и причинено от неидентифициран автомобил, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 12.11.2021 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ предявеният иск от И. М. И. против Гаранционен фонд в останалата му част над уважения размер от 5 000,00 лв. до пълния претендиран размер на обезщетението от 35 000,00 лв.

ОСЪЖДА на основание чл.38, ал.2 ЗА Гаранционен фонд, Булстат ***, с адрес: гр.***, **ДА ЗАПЛАТИ** на адвокат Й. Г. Д., ЕГН *****, със служебен адрес: гр.***, **сумата 830,00 лв.**, представляваща възнаграждение за осъществено пред настоящата съдебна инстанция безплатно процесуално представителство на ищеца И. М. И..

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК Гаранционен фонд, Булстат ***, с адрес: гр.***, **ДА ЗАПЛАТИ** на И. М. И., ЕГН *****, с адрес:с.***, обл.Враца, **сумата 91,43 лв.**, представляваща част от направените по делото разноси за вещи лица и свидетел, съразмерно с уважената част от исковата претенция.

ОСЪЖДА И. М. И., ЕГН *****, с адрес:с.***, обл.Враца, **на основание чл.78, ал.3 ГПК, ДА ЗАПЛАТИ** на Гаранционен фонд, Булстат ***, с адрес: гр.***, **сумата 342,86 лв.**, представляваща част от направените по делото разноси за вещи лица, съразмерно с отхвърлената част от исковата претенция.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.6 ГПК Гаранционен фонд, Булстат ***, с адрес: гр.***, **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на бюджета на съдебната система по сметка на Окръжен съд-Враца държавна такса в размер на **200,00 лв.**

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд-София в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Враца: _____